

Па хукнх нататъкъ. Вратнята на фотографина не бѣше далеко. Марийка ѝ бутна.

— Какво искашъ момиче? присрѣщнх ѝ една дрипава жена, блѣдна и прѣгърбена.

— Нѣмецътъ...

— Какво искашъ?

Пусни ме при нѣмеца, каза Марийка, като отикваше жената за да влѣзе на вжтрѣ въ двора.

— Умътъ ли ти е кипиелъ мари! Нѣмецътъ нелго заклахх? отговори разлютенно дрипавата жена и истика Марийка на улицата.

При тия думи уплашеното дѣте се вдърви отъ страхъ... Минх ѝ сега прѣзъ ума, че и бача и Бойча трѣбва да заколятъ, че турцитѣ за него идхтъ, и че ще уловхтъ писмото ѝ... защото нѣкой имъ е казалъ, че тя носи писмо отъ бача си Бойча. Сега? какво да прави? Тя се озърнх и едвамъ сега видѣ, че улицата е пуста и никой човѣкъ не минува... И се уплаши, и писнх да плаче. Въ това безнадѣжно състояние нѣкой ѝ бутнх отзадъ и тя се обърнх.

Видѣ Колча.

Той единъ се мѣркаше изъ улицата, и тупаше съ тояжката си по калджржма, мечтателенъ, и съ твърдѣ угрижено лице.

— Защо плачешъ, мари момиченце? попита слѣпецътъ, като вторачваше бѣлитѣ си очи въ Марийка, като че искаше да ѝ познае.

Да знаеше Марийки пд-добрѣ Колча, тя би прѣстжпила Огняновата заповѣдъ, би му расправила каква е работата, и Колчо би замѣстилъ Соколова. Но тя се уплаши отъ тоя чужди человѣкъ и отбѣгнх на срѣща, послѣ улови друга улица.

— Момиче! Марийке! викаше Колчо, който въ схщата минута, благодарение на чудесната си дарба, позна по зачутия плачъ само, че това бѣше дѣдовото Стояново